

Essay This is me! - Sara Achahchah

Voorwoord

Dit essay draag ik op aan eenieder die het zelfvertrouwen is kwijt geraakt met dank aan negatieve ervaringen of verhalen en daardoor een gebrek aan doorzettingsvermogen heeft gekweekt en kansen niet durft te grijpen.

Hoe ik mijn plek opeis in de samenleving is een vraag waarin het antwoord in principe al zit: opeisen. Hieronder zal ik dan ook mijn persoonlijke ervaring met jullie delen opdat voornamelijk jongeren hier iets aan zullen hebben.

Schoolcarrière

Het gevoel dat je gefaald hebt wanneer je een briefje krijgt met een vmbo advies is op dat moment pijnlijker dan ook daadwerkelijk op het vmbo eindigen. Toen ik uiteindelijk terecht kwam op een zwarte vmbo-school realiseerde ik mij dat ik in een klas was gezet met het niveau vmbo basis met leerwegondersteuning. Zo zou ik nooit terecht kunnen komen op de plek waar ik uiteindelijk zou willen eindigen: de universiteit.

Ik beloofde mijzelf plechtig om alles op alles te zetten om toch die rechtenstudie aan de universiteit te zullen volgen. De jaren daarna waren intens en zwaar. Het tweede jaar heb ik me op eigen initiatief aangemeld op een vmbo-tl school, ik had geen enkele hoop dat ik aangenomen zou worden, en toch is dit gebeurd. Dit was dan ook echt de gelukkigste dag van mijn leven en zo begon het dan ook met mijn zelfvertrouwen: Als ik mavo aan kan, dan kan ik ook zeker havo aan. Als eerste leerling op het Liefland College die een tien behaalde voor het centraal examen Frans werd ik aangenomen op de havo. Het frappante van dit verhaal is dat de twee middelbare scholen (vmbo basis en havo) naast elkaar zaten. Daar waar ik eerst de 'nerdjies' uitlachte, werd ik één van hen. Schaamde ik mij ervoor? Absoluut niet. Trots is wat mij sierde. Ik kreeg overigens wel erg vaak te horen dat ik een 'studiebol' was, niet wetend dat ik keihard heb moeten werken in tegenstelling tot mijn klasgenootjes waarvan het bijna vanzelfsprekend was dat ze op een havo/vwo school zaten. Ik behaalde hoge cijfers voor het centraal examen en mijn opleidingsleider vroeg mij:

"Zou je hier geen vwo willen doen? Je bent een meerwaarde voor deze school."

Liever niet, dacht ik. Ik was klaar met het leren en studeren en ik wilde nu een opleiding op het hbo volgen zodat ik zo snel mogelijk aan het werk kon als docente. Diezelfde dag liep ik langs het kantoortje van mijn toenmalige decaan. Ik zag daar een brochure staan met het volgende:

"Open dag: Lerarenopleiding Arabisch."

Op dat moment realiseerde ik mij dat mijn hart niet echt bij Rechtsgeleerdheid lag, maar bij de Arabische taal. Ik kwam erachter dat de opleiding die op de brochure stond alleen in Maastricht aangeboden werd. Daar ging dus mijn droom. Ik behaalde mijn diploma en begon met de Lerarenopleiding Frans. Ik werkte niet bepaald hard om mijn propedeuse te halen ondanks het feit dat dit wel mooi meegenomen was. Op een dag las ik per toeval op een bushalte dat er een open dag werd georganiseerd voor de opleiding Islam en Arabisch aan de Universiteit Utrecht: de droom die ik, op hbo niveau, weg zag vagen kwam weer tot leven... Alleen dit keer op academisch niveau.

Ik voelde een enorme druk om mijn propedeuse te halen en ik heb deze op 23 augustus 2013, net op het nippertje, gehaald. Ik werd aangenomen op de Universiteit en nu, drie jaar verder en bijna aan het einde van mijn bachelor rit kan ik met een gerust, gemotiveerd en gelukkig hart zeggen dat ik er bijna ben.

Vorig jaar kwam ik een oude lerares van mij tegen op de Universiteit, we bezochten allebei de bibliotheek. Na elkaar gegroet te hebben vroeg zij mij wat ik in de Universiteitsbibliotheek deed, want ik zat toch op een mbo school? Het antwoord dat ik, op dat moment, twee studies tegelijk aan de universiteit volgde deed haar verbazen. What an amazing feeling was that!

De andere kant van de munt

Een vrouw én moslima zijn in Nederland is best moeilijk, dit ontken ik niet. Moslims maken in Nederland wel degelijk discriminatie en racisme mee, maar wat men vergeet is dat er een ander probleem is: Moslimvrouwen maken naast racisme ook seksisme mee. Laatst hoorde ik een verhaal over een moslima die tijdens een sollicitatie gesprek de vraag kreeg of *“haar echtgenoot het wel oké zou vinden als zij zou worden aangenomen op zo’n hooggewaardeerde positie.”*

Ik merkte dat dit verhaal best negatief ontvangen werd en mijn medestudenten en ik kibbelde hier nog lang over, voornamelijk vanuit een feministisch perspectief. Maar laten we dit verhaal eens bekijken vanuit een positieve kant: zit daar geen moslimvrouw op een stoel die aan het solliciteren is voor een positie die best ‘hooggewaardeerd’ is? Khadija Arib die onlangs is aangesteld als Kamervoorzitter, is zij dan niet het levende bewijs voor het grijpen van kansen om daar ook daadwerkelijk iets mee te doen?

Tegenwoordig gooien wij tamelijk snel met de discriminatie- en racisme kaart. Ja, er zijn minderheden die discriminatie ervaren maar nee, dit zou geen excuus moeten zijn om te blijven hangen in een slachtofferrol want alleen zo creëren wij een slachtoffercultuur en dat is precies wat wij niet willen. Eenieder heeft de capaciteiten en talenten om hogerop te komen op de sociale ladder, maar alleen wanneer de wilskracht en doorzettingsvermogen ook aanwezig zijn. Zoals een mevrouw op de sportschool ooit tegen mij zei:

“Het is 1% intelligentie en 99% doorzettingsvermogen!”

Had ik kunnen jammeren om het feit dat ik in een vmbo basis klas zat? Ja. Heb ik gejammerd? Ja. Had ik te maken met discriminatie? Vast wel. Maar dit waren geen geldige redenen om mijzelf erbij neer te leggen simpelweg om het feit dat zowel mijn religie, de islam, als mijn eigen persoonlijke overtuiging mij vertellen dat ik niet moet opgeven als het gaat om wensen en dromen. Vechten is hier dus slechts een understatement.

De dialoog aangaan

Al twee jaar lang doe ik mijn best om mensen te inspireren middels teksten en een tijdje ook middels videoboodschappen. De videoboodschappen gingen voornamelijk over de islam en de eigen gemeenschap. Ik probeerde duidelijkheid te scheppen omwille van een mooier Nederland. Een Nederland dat tolerantie achter zich laat en waardering toelaat, een Nederland dat open staat voor verschillen en deze niet zozeer als aanval op de eigen normen en waarden ziet noch ervaart. Wat ik hiermee probeer te zeggen is dat het enorm belangrijk is om te vertellen wie je bent, om met mensen te praten en met hen jouw persoonlijke- en religieuze overtuiging te delen. Hoe sneller dit zal toenemen, hoe sneller de angst voor het vreemde zal afnemen. Discriminatie en racisme komen voort uit angst en vooroordelen. Wij zijn met z'n allen verantwoordelijk voor wederzijds begrip en dit kunnen wij bereiken door met elkaar te praten in plaats van over elkaar, aldus door achterhaalde ideeën over zowel de discriminerende als de gediscrimineerde partij te laten varen.

Slot

Hierboven heb ik enorm veel geschreven met als doel in eerste instantie: motiveren en inspireren. Ik zou graag willen dat mensen de hoop in zichzelf laten herleven, dat het allemaal mogelijk is wanneer de wil er is. Een prachtig citaat van Nelson Mandela luidt: "Het lijkt altijd onmogelijk totdat het gedaan is." Ofwel, zie alle belemmeringen en tegenslagen in het leven als opstapje naar iets moois. Geloof in je eigen kracht want alleen daarmee is slagen zo goed als gegarandeerd. Dus zolang je maar onthoudt dat je het voor jezelf doet, omwille van jezelf en met dank aan jezelf, zal het leven je toejuichen. Ga voor het uiterste en niet zozeer om te kunnen slagen op de arbeidsmarkt maar juist voor zelfontplooiing, je persoonlijke ontwikkeling en het verruimen van je wereldbeeld. Wees je eigen inspiratiebron, ontdek je talenten en vergeet niet dat als ik het kan, jij het ook kan!